vedere, timpul are însă şi el volum, adică grosime. Căci, lumea existând toată deodată, ca o cuprindere de lucruri date în acelaşi timp, toate lucrurile îşi au şirurile lor de întâmplări succesive specifice. Firea, în totalitate, desfăşurată în timp, nu mai poate fi deci, cum s-a arătat şi de alţii, un singur şir, ci o colecţie de şiruri care, împreună, constituie un şir global de şiruri parţiale.

În realitate, lumea are toate dimensiunile spaţiului, plus desfăşurarea în timp. Vremea nu e deci altceva, pentru român, decât lumea în prefacere. Şi, de aceea, „vremea" are pentru el nu numai un fir, dar şi un cuprins.

Înţeleasă astfel, nu numai ca un fir, dar şi ca un receptacol de existenţă, vremea mai are un caracter. Ea nu se deşiră numai fără de sfârşit, dar ea se şi împlineşte.

Faptul că vremea are adâncime mai este foarte important şi pentru că deschide o problemă nouă. Dacă toate lucrurile trec, şi dacă fiecare lucru are şirul lui de prefaceri, adică dacă există în lume desfăşurări paralele, sau care se întrepătrund, noi putem prinde nu numai firul unei singure petreceri, ci putem apuca de capătul mai multora asemenea fire, care se deşiră în aceeaşi direcţie şi le putem lega